

לפרשת מטות ומסעי – תשע"ה

למי הארץ?

אלדן מידן

אומר הרב צבי יהודה בשיחותיו: אנחנו נמצאים בסיום הליכתנו במדבר ב"קצה גבולך", "ההנהגה האלוקית של ריבונו של עולם העבירה אותנו דרך המדבר עד שהגענו קרוב לסיום..."

יש להבין שבחיי האדם יש מספר מצבים. הן אצל האדם הפרטי, והן אצל האדם הציבורי. ויש להבחין

בשני מצבים, "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך". יש גוונים שונים בחיי האדם.

האדם הבריא והאדם החולה, האדם בשבתו וביתו והאדם בדרך.

כמובן שבשבתך בביתך האדם מרוכז יותר במעשיו ובעבודה הנורמאלית שלו

והזה המצב שבו מעשה ד' באדם מופיע ביתר שלמות.

אבל, צריך גם לדעת שיש מצבים "מסוכנים" של בלכתך בדרך, והם חלק בלתי נפרד מחיי האדם

וגם שם צריך לדעת להתמודד. וזהו ספר במדבר. על ידי ההליכה במדבר, עם ישראל משכלל

את החיבור של כלל ישראל,

באווירת המדבר, תופסת יותר קדושת הפרט (למרות שהמקור היא קדושת הכלל) ולכם אנו נפגשים

בפרשתנו בנושא הנדרים, שהוא ענין אישי.

עדיין כל מהלכי הדרך, מטרתם אחת: להגיע לארץ ישראל, להגיע לשלמות גם בעבודה האישית וגם בחיבור של כלל ישראל יחד. עם זאת, המדבר מהווה מן הסתם פנים ועיכוב של הופעת כלל ישראל בעולם. עד שעם ישראל יהיה מוכן יחד ככל להופיע בעולם.

בהתאם לכך, בפרשת מסעי, לקראת היציאה מהמדבר, מסכמים את המסעות. מקבלים את גבולות הארץ וסדר ההיאחזות של כלל ישראל על כל חלקיו. גם למי שאין אב – גם לבנות צלפחד, יש מקום בארץ.

המשמעות היא שהארץ שייכת לכל חלקי עם ישראל. לצדיקים, לבינוניים ולרשעים.

לכן, גם במצב של רשעות, הקיצונית ביותר של רצח. עדין בארץ ישראל יש פתרון.

למקרי הרצח שבשוגג ואלו ערי המקלט.

יהי רצון שנזכה, כותב הרב צבי יהודה, להחזרת סדר השבטיות והשראת השכינה בישראל לגונו ומדרגותיו.

(רעיונות מתוך שיחות הרב צבי יהודה, על פרשות מטות – מסעי)